

Отпаднала отъ старостъ, зимата се свива
 Въ скалисти диви планини,
 Намръщено по нѣвга се извърне тя
 И въ немощъ, връзъ поле раззеленѣло,
 Нахвърля леко ледени цвѣтя.
 Но слънцето не иска нищо бѣло,
 И въ живи цвѣтове природата облича.
 На всждъ бодра младостъ и животъ играй.
 Цвѣтята още се не виждатъ въ нашия край, —
 Народътъ пѣстро прѣменений го обкича.
 Я погледни отъ тая висота:
 Изъ градскитѣ широки врата
 На пѣстри тѣлпи народътъ бѣга
 Насамъ; днесъ иска всѣки слънце драго.
 Празднуватъ възкрѣсението на Христа,
 Защото самички тѣ възкрѣсватъ.
 Отъ душни килии на низки кѣщи,
 Отъ тежкия трудъ се изплѣзватъ;
 На покриви стари отъ досадний гнѣтъ,
 На улици тѣсни отъ прашния смѣтъ,
 На черквитѣ отъ мрака свещени,
 Ей ги сега въ чисти лѣчи озарени.
 Я гледай, прѣко нивя, прѣко градини,
 Какъ припряно се тѣпата рѣй,
 Какъ рѣката на длѣжъ и на ширѣ люлѣй
 Лодки съсъ весели дружини.
 Ето послѣдната лодка заклати се вечъ,
 Въвъ водата потънала до стрѣхи.
 Дорѣ по планински пѣтеки далечъ
 Врѣдомъ се лѣскатъ шарени дрехи.
 Ей селска гълчава иде отъ тамъ:
 Въ това народътъ намира си Бога.
 Доволенъ ликува малъкъ и голѣмъ
 Човѣкъ съмъ тука, и да бѣда мога.